

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6339/2025-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Marijanu Glavašu, u pravnoj stvari tužiteljice Marice Keser (OIB: 72819909290) iz Zagreba, Cvijete Zuzorić 25, koju zastupa punomoćnik Igor Metelko, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. (OIB: 92963223473), Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, koju zastupaju punomoćnici Boris Porobija, Sanja Porobija i Margita Kiš Kapetanović, odvjetnici u odvjetničkom društvu Porobija & Porobija j.t.d., radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave 7. rujna 2026. u prisutnosti tužiteljice, punomoćnika tužiteljice i zamjenice punomoćnika tuženika Hane Porobija, 28. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 7104378232 od 4. studenoga 2008. sklopljenog između tužiteljice i tuženika, a koja u čl. 2. st. 4. glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora".

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d. naknaditi tužiteljici Marici Keser troškove parničnog postupka u iznosu od 1.038,09 EUR sa zateznim kamatama tekućim od 28. rujna 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke za tri postotna poena, sve to u roku od 15 dana.

III Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova postupka.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je ista s tuženikom 4.11.2008. sklopila Ugovor o kreditu br. 7104378232 kojim joj je tuženik odobrio kredit u iznosu od 21.510,00 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju za CHF na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 2. st. 4. Ugovora tuženik je obvezao tužiteljicu na plaćanje svih naknada i troškova sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Sukladno tome,

tužiteljici je naplaćena ulazna naknada, odnosno naknada za obradu kreditnog zahtjeva i to 4.11.2008. u iznosu od tadašnjih 1.038,38 kn. O samoj ugovornoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva, ugovorne strane nisu pojedinačno pregovarale u smislu da je tuženik tužiteljici prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova obrade kreditnog zahtjeva tj. od čega se isti sastoje, koje su sve radnje izvršene u obradi zahtjeva, niti zašto baš u naplaćenom iznosu. Predmetna odredba u potpunosti odgovara pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako je definirana tadašnjim Zakonom o zaštiti potrošača, a s obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženik kao jača ugovorna strana te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljicom. Tužiteljica nije mogla niti utjecati na sadržaj sporne odredbe koja je u konačnici prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – tužiteljice. Isto tako, tuženik je tužiteljici odobrio jedan iznos kredita, a faktično joj isplatio drugi iznos umanjen za troškove obrade kredita, odnosno naplaćivao joj je kamatu na cjelokupni iznos kredita s uračunatom naknadom, čime je dodatno prouzrokovao neravnotežu između trgovca i potrošača. Slijedom svega toga, tužiteljica u konačnici predlaže donijeti presudu kojom će se utvrditi ništetnost gore spomenute odredbe uz naknadu troškova postupka.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu prvenstveno navodi da tužiteljica nema pravni interes za podnošenje ovakve tužbe za utvrđenje. Nastavno ističe da odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva nije nepoštena i posljedično ništetna. Naknada za obradu kredita valjana je ugovorena, a ista nije bila protivna tada pozitivnim propisima i predstavljala je redoviti trošak kreditiranja uobičajen u poslovanju financijskih institucija. Naznačena ugovorna odredba bila je jasna, lako uočljiva i razumljiva zbog čega nije niti dopušteno ispitivati njezinu poštenost, a sve i da se to može činiti tužiteljica ničim ne dokazuje da je takva odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Tužiteljica je u konkretnom slučaju prethodno bila informirana od strane službenika tuženika o obvezi plaćanja naknade za obradu kredita, a koja obveza jasno proizlazi i iz tuženikovih Općih uvjeta poslovanja, dok je visina naknade određena tuženikovom Odlukom o Tarifi naknada za usluge. Neovisno tome, tuženik navodi da su spornom naknadom pokriveni usluge i troškovi tuženika koji se sastoji od troškova rada (troškovi plaća i sl.), administrativnih troškova i amortizacije, troškova provizija i naknada, troškova poreza i drugih administrativnih davanja. Ističe i prigovor zastare te konačno predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti.

3. U provedenom postupku sud je izvršio uvid u Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu br. 7104378232 od 4.11.2008., dopis tuženika od 8.9.2025., izvod iz matice rođenih za tuženicu, tuženikove Opće uvjete poslovanja i Uputu za odobravanje kredita građanima – osnovna uputa te Odluku o Tarifi naknade za usluge, saslušana je tužiteljica.

4. Svi provedeni dokazi ocijenjeni su sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", br. 53/91., 91/92., 112/99., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25. - dalje: ZPP).

5. Tužbeni zahtjev je osnovan.

6. Između stranaka nije sporno da su tužiteljica (tada pod prezimenom Cako) i tuženik 4.11.2008. sklopili Ugovor o gotovinskom nenamjenskom kreditu br. 7104378232, a kojim je tuženik kao banka odobrio tužiteljici kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 21.510,00 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita, uz rok otplate kredita od 60 mjeseci u mjesečnim anuitetima. U čl. 2. st. 4. Ugovora naznačeno je da se Korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Iz priležućeg dopisa tuženika od 8.9.2025. proizlazi da je tuženici doista 4.11.2008. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od tadašnjih 1.038,38 kn. Između stranaka svakako je ostalo sporno da li je predmetna ugovorna odredba kojom je tuženik ovlašten naplatiti naknadu za obradu kredita sukladno svojoj Odluci o Tarifi naknada ništetna.

7. Prema odredbi čl. 96. st. 1. u vrijeme sklapanja Ugovora važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", br. 79/07. – dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. U odredbi st. 2. istoga članka navedeno je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Sukladno odredbi st. 4. tog članka ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

8. Iz predmetnog Ugovora razvidno je da se radilo o potrošačkom ugovoru i to unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru tuženika na koji tužiteljica nije imala utjecaj, a što je u svom iskazu koji sud prihvaća kao iskren i uvjerljiv dodatno potvrdila i sama tužiteljica. S obzirom na navedeno, a u skladu s gore citiranim odredbama ZZP-a, na tuženiku je u ovom postupku bio teret dokazivanja da se o spornoj ugovornoj odredbi o naplati naknade za obradu kredita pojedinačno pregovaralo, a što tuženik ovdje ničim ne dokazuje. Tako tuženik npr. ne dokazuje da su stranke prije i u vrijeme sklapanja Ugovora pojedinačno pregovarale i utvrdile egzaktno parametre i način obračuna sporne naknade kojim bi tužiteljici bilo valjano obrazloženo što ugovorena naknada obuhvaća i zašto se naplaćuje, što sve pak ukazuje da je tuženik prema svom vlastitom nahođenju odredio visinu naknade i nametnuo je tužiteljici, pa stoga takva odredba nije razumljiva te nedvojbeno dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju visina naknade isključivo ovisila o odluci jedne ugovorne strane – ovdje tuženika. Tužiteljici su u ugovoru morali biti određeno predočeni i objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma obračuna naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje iz te odredbe mogu proizaći, pa kako je ta odredba Ugovora o zaračunavanju naknade u konačnici ovisila isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti obračuna, to je predstavljalo odredbu koja je uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice jer je nastala situacija da je tuženik, kao vjerovnik, jednostrano odredio i nametnuo obvezu tužiteljici koju ista nije mogla valjano predvidjeti, na nju utjecati niti provjeriti njezinu visinu zbog nedostatka potrebnih jasnih i razumljivih kriterija, što je sve u suprotnosti s načelom savjesnosti i poštenja. Iz tih razloga sporna odredba iz čl. 2. st. 4. Ugovora ukazuje se nepoštenom i stoga ništetnom u smislu odredbe čl. 102. ZZP-a u svezi odredaba čl.

322. i čl. 324. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", br. 35/05. i 41/08. – dalje: ZOO).

9. Slijedom svega prethodno izloženoga, valjalo je takav tužbeni zahtjev za utvrđenje u cijelosti prihvatiti i odlučiti kao pod toč. I. izreke presude.

10. Tuženik svojim navodima nije uspio osporiti osnovanost potraživanja tužiteljice. Za ovaj sud nije sporno da općenito odredba o naknadi za obradu kredita nije ništetna, međutim to ne isključuje njezinu eventualnu ništetnost ukoliko se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo te je uzrokovala neravnotežu između potrošača i trgovca kao što je i utvrđeno u ovom konkretnom slučaju. Tijekom ovog postupka tuženik nije niti pokušao detaljno obrazložiti strukturu stvarnih troškova koji bi navodno bili obuhvaćeni i podmireni spornom naknadom, kao i njihovu visinu, dok samo paušalno navodi da su istom podmireni troškovi rada – troškovi plaća i naknada plaća i svi s njima povezani troškovi, administrativni troškovi i amortizacija – materijalni troškovi i troškovi za nebankovne usluge (npr. režijski troškovi i sl.) i amortizaciju materijalne i nematerijalne imovine, troškovi provizija i naknada – nekamatni troškovi za bankovne usluge drugih pravnih osoba i troškovi poreza i druga administrativna davanja – porez na dodanu vrijednost i drugi regulatorni troškovi koji nisu sadržani u obuhvatu drugih parametara, a izravno i/ili neizravno utječu na cijenu usluge. Međutim, sam način određivanja naknade u postotnom, a ne nominalnom iznosu jasno ukazuje da se ugovorena i naplaćena naknada ne može dovoditi u vezu s tuženikovim stvarnim troškovima sklapanja ugovora (nejasno je zašto bi sami po sebi ti troškovi bili viši ukoliko je iznos kredita viši). Okolnost da je naknada za obradu kredita prethodno bila predviđena i navedena u tuženikovim promotivnim i općim uvjetima ovdje nije odlučna, a s obzirom da tužiteljica nesporno nije imala nikakav utjecaj na sadržaj istih. Sporna odredba o naknadi za obradu kredita svakako ne predstavlja bitan sastojak ugovora o kreditu kako je isti određen odredbom čl. 1021. ZOO-a, dakle ne radi se o predmetu ugovora i cijeni u smislu odredbe čl. 99. ZPP-a kada ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenost takve odredbe. Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (čl. 327. st. 1. ZOO-a), a što tužiteljica kao jedna od ugovornih strana svakako jest pa stoga njezin pravni interes kao osnovna pretpostavka dopuštenosti tužbe za utvrđenje ništetnosti u skladu s odredbama čl. 187. ZPP-a ovdje nedvojbeno postoji. Za napomenuti je i da je u konkretnom slučaju ništetnom odredbom povrijeđeno pravo tužiteljice kao potrošača, a upravo je utvrđivanje ništetnosti iste prethodno pitanje za ostvarivanje kondemnatorne zaštite u svrhu otklanjanja posljedica ništetnosti. Isto tako, sukladno odredbi čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi se, tako da je neosnovan i prigovor tuženika o navodnoj zastari.

11. Trošak tužiteljice odnosi se na trošak zastupanja iste po punomoćniku odvjetniku i to: za sastav tužbe – 100 bodova (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /„Narodne novine“, br. 138/23. - dalje Tarifa/), za sastav podneska od 22.12.2025. (koji iako je podnesen bez prethodnog odobrenja sud smatra svrsishodnim u ovom postupku) – 100 bodova (Tbr. 8. t. 1. Tarife u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife), za zastupanje na ročištu 7.9.2026. – 100 bodova (Tbr. 9. t. 1. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) te za pristup na ročište za objavu ove presude – 50 bodova (Tbr. 9. t. 3. u svezi Tbr. 7. t. 1. Tarife) sve prema vrijednosti predmeta spora od 1.400,00 EUR (budući da je tuženik prigovorio tako u tužbi naznačenoj vrijednosti predmeta spora sud je primjenom odredbe čl. 40. st. 3. ZPP-a odredio istu vrijednost predmeta spora

smatrajući je primjerenom u postupku za utvrđenje), što ukupno čini 350 bodova koji primjenom Tbr. 54. Tarife daju iznos od 700,00 EUR. Tužiteljici je priznat i trošak PDV-a na troškove zastupanja u iznosu od 175,00 EUR, kao i trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 53,09 EUR i ovu presudu u iznosu od 110,00 EUR, sve sukladno Zakonu o sudskim pristojbama ("Narodne novine", br. 118/18. i 51/23.) i za tužbu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 37/23.), odnosno za presudu Uredbi o Tarifi sudskih pristojbi ("Narodne novine", br. 50/26.), što sveukupno čini trošak tužiteljice u iznosu od 1.038,09 EUR.

12. Kako je tužiteljica u cijelosti uspjela u parnici, valjalo je primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a naložiti tuženiku naknaditi troškove tužiteljici u cijelosti, odnosno odbiti zahtjev tuženika za naknadu troškova.

13. Odluka o zateznim kamatama na trošak parničnog postupka tužiteljice temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a, a ista teče od dana donošenja ove presude do isplate po stopi određenoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22. i 155/23.).

U Zagrebu 28. rujna 2026.

SUDAC:
MARIJAN GLAVAŠ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 15 dana od dana dostave iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na županijski sud.

DNA:

1. pun. tužiteljice
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088d-bf630**

Kontrolni broj: **00573-3fa9d-005d4**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.